

Τό λάθος πού ἔκανε ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, πού εἶδαμε στό περασμένο σημεῖωμα δέν εἶναι, δυστυχῶς κάτι τό σπάνιο. Πολλοί ἄνθρωποι, χωρίς νά τό καταλάβουν, παθαίνουν τό ἴδιο. Καί ὅταν τό καταλάβουν, ἂν τό καταλάβουν ποτέ, εἶναι πιά πολύ ἄργά.

Θά ρωτήσετε: "πῶς τήν παθαίνουν ἔτσι πολλοί, χωρίς νά τό πολυκαταλάβουν;" Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ξεγελιοῦνται πολλοί, γιατί συνήθως ἐκεῖνο πού τούς ἀπασχολεῖ δέν εἶναι κάτι κακό. Εἶναι καλό πράγμα, ἀλλ' ἅμα τό συγκρίνεις μέ τή μεγάλη ἀποστολή, νά ἐργασθῇς γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε φαίνεται κοιά εἶναι ἡ πραγματική του ἀξία.

Μιά ἄλλη παραβολή πού εἶπεν ὁ Κύριος τό δείχνει καθαρώτερα. Ἦταν, λέει, κάποτε ἓνας μεγάλος βασιλεῆς. Τό καλᾶτι του ἦταν ἀληθινός παράδεισος. Μέσα σ' ἓνα ἀκέραντο περιβόλι μέ λογιῶν-λογιῶν δέντρα καί ἄνθη, ὑψώνονταν οἱ μαραμρίνοι τοῖχοι του, σάν ἓνας πύργος τῶν παραμυθιῶν. Ἀναρίθμητες ποικιλίες πουλιῶν γλυκοκελαῖ-δοῦσανπαντοῦ ἀπ' τὰ ξημερώματα μέχρι τῆς ὁροσερῆς νύχτας. Βῆμα δέν ἀκουόταν μέσα στοῦς ἀτέλειωτους διαδρόμους του καί τὰ ἀναρίθμητα θωμάτια καί σαλόνια του, γιατί κάθε περπάτημα πνιγόταν πάνω στοῦς βαρύτιμους τάπητες. Τό χρυσάφι καί τό ἀσημί θάμπωναν τό μάτι καί ἀπ' τούς πελώριους πολυελαίους τὰ κρύσταλλα ἔστελναν διαρκῶς σάν ἀστραπές τούς ποικιλόχρωμους ἱριδισμούς των. Καί οἱ πιό μεγάλοι ἄρχοντες τοῦ βασιλείου τό θεωροῦσαν τιμή τους νά βρεθοῦν μιά φορά στό παλάτι καί πολύ περισσότερο νά πλησιάσουν τόν βασιλεῆ καί νά μιλήσουν γιά λίγο μαζί του. Ὅταν κάποτε συνέβαινε νά ἔχη κανεῖς αὐτή τήν τιμή, σέ ὅλη του τήν ζωή κατόπιν εἶχε νά διηγῆται καί νά λέῃ καί νά ξαναλέῃ γιά τήν εὐτυχία πού εἶχε νά τόν καλέσουν στό παλάτι.

Ὁ βασιλεῆς αὐτός εἶχε ἓνα μονάκριβο ἀγόρι. Ὅταν αὐτό μεγάλω-σε καί ἤρθε ἡ ὥρα νά τό παντρεύῃ, ὁ βασιλεῆς ἀποφάσισε νά κἀμῃ τή χαρά του ὅσο μπορούσε μεγαλῦτερη. Καί πῶς αὐξάνει ἡ χαρά; Πῶς ἄλλοιως, παρά ἂν τήν μοιρασθῇ καί μέ ἄλλους. Γιατί, ὅπως λέει καί ἡ παροιμία, "μοιρασμένη λύπη, μισή λύπη, μοιρασμένη χαρά, διπλή χαρά". Γι' αὐτό, μὴ τηρώντας αὐτή τή φορά τούς αὐστηροῦς κανονισμούς τοῦ παλατιοῦ, καλεσε πολλούς. Ὅσο τό δυνατόν πιό πολλούς. Δέν ἔμεινε ἀξιωματοῦχος τοῦ κράτους καί προύχοντας μέσα στήν πολιτεία, πού νά μή πάρῃ καί πρόσκληση γιά τούς γάμους.

Οἱ ἐτοιμασίες στό παλάτι ἄρχισαν ἀπό βδομάδες ὁλόκληρες. Ἀπο-θῆκες ὁλόκληρες γέμισαν μέ τὰ ὑλικά γιά τὰ φαγητά, τὰ γλυκίσματα καί μέ τὰ ποτά πού θά σέρβιραν στοῦς καλεσμένους. Κοπάδια ὁλόκληρα ἦταν τὰ καλοδιαλεγμένα ἄρνια καί μοσχάρια, πού θά ἔβηναν στίς γιορτές καί στά τραπέζια πού θά ἀκολουθοῦσαν τούς γάμους. Ὅσοι δέν εἶχαν πάρει πρόσκληση, ὁ πολὺς καί ἀπλοϊκός κόσμος, καλοτύχιζαν τούς προσκαλεσμένους περιμένοντας μέ ζήλεια τήν ἡμέρα τῶν γάμων, γιά νά παρακολουθήσουν τουλάχιστον ἀπό μακριά τή σπάνια αὐτή γιά τό βασίλειό τους γιορτή.

Ἡ ἡμέρα ἦλθε. Ὅλα εἶχαν ἐτοιμασθῇ. Οἱ πιό σπουδαῖοι μάγειροι ἀπό νωρίς εἶχαν βάλει ὅλη τήν τέχνη τους, γιά νά ἐτοιμάσουν τὰ καύτερά τους φαγητά καί τὰ ἐκλεκτότερα γλυκίσματα. Οἱ σερβιτόροι ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ βιαστικά νά ἐτοιμάσουν τὰ πελώρια καί ἀναρίθμη-τα τραπέζια. Ὅλοι ἦταν σέ κίνηση. Ὅταν ὅμως ἔφθασε ἡ ὥρα νά ἐλθοῦν οἱ καλεσμένοι, ὅσο κι' ἀπίστευτο κι' ἂν φαίνεται, δέν φάνηκε κανεῖς. Ὁ βασιλεῆς πῆγε νά σκάσῃ ἀπ' τή στενοχώρια του, γιά τήν προσβολή πού τοῦ γινόταν καί γιατί τοῦ κατέστρεφάν ἔτσι τή χαρά γιά τό μονάκριβό του παιδί. Δέν ἤθελε καλά-καλά οὔτε τὰ μάτια του νά πιστέψῃ. Γι' αὐτό ἔστειλε δικούς του ἀνθρώπους στά σπίτια μερικῶν νά ἐξακριβώσῃ τί εἶχε συμβῇ.

Καί τί διαπίστωσαν; Ὁ ἕνας, λέει, εἶχε ἀγοράσει κάποιο σπουδαῖο κτῆμα κι ἐπρεπε νά πεταχθῇ νά τό δῇ. Ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια ἐξαιρετικά βώδια καί ἐπρεπε νά κάμῃ μερικές δοκιμές, γιά νά ἰδῇ ἂν πραγματικά τά ζῶα αὐτά ἦταν ὅπως τά νόμιζε. Ἕνας ἄλλος πάλι εἶπε, ξέρετε κι ἐγώ ἔκαμα τούς γάμους μου καί γι' αὐτό, λυποῦμαι ἀλλ' ἐπειδή ἔχω κι ἐγώ καλεσμένους στό σπῆτι δέν μπορῶ νά ἔλθω. Τέλος ἄλλοι, οἱ πιά ἀδιάντροποι, οὔτε συγγνώμη δέ ζήτησαν. Μερικοί, μάλιστα πῆραν πολύ θάρρος ἀπ' τήν ἐξαιρετική καλωσύνη πού εἶχε δείξει ὁ βασιλεὺς. Βλέποντας δηλαδή πώς πῆγαιναν γυρεύοντας νά τούς πάρουν στό παλάτι, ἤρχισαν νά τό παίρνουν στό ἀστεῖο καί νά κοροϊδεύουν τούς ἀνθρώπους τοῦ βασιλεῦς καί νά τούς πετοῦν καί πέτρες καί ἄλλα πράγματα, ἔτσι ποῖ μερικοί ἀπ' αὐτούς πληγώθηκαν θανάσιμα.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔμαθε ὅλα αὐτά, θύμωσε ἐξαιρετικά, ἔδωκε διαταγές νά ἐπιβληθοῦν οἱ ἀνάλογες τιμωρίες καί ποιούς ἔφερε ὡς προσκεκλημένους; Τούς ἀνθρώπους, πού μή ἐλπίζοντας πώς μπορεῖ ποτέ νά προσκληθοῦν κι' αὐτοί, μέ κρυφή ζήλεια, μακάριζαν τούς καλεσμένους.

Σᾶς φαίνεται ἀπίστευτη ἡ ἱστορία αὐτή; Εἶναι πραγματικά ἀπίστευτη. Ἀλλ' ὅμως εἶναι δυστυχῶς ἀληθινή.

Ὁ κατήρ Ἱερώνυμος
